

95- Truyện Về Tỳ-Kheo Sinh Tử Khổ

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả, có vô lượng tài sản, vật báu không thể tính kể được. Ông chọn con gái ngoan hiền để cưới làm vợ, tấu trời âm nhạc để mua vui cho nàng.

Sau đó, vợ trưởng giả ấy mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, mới sinh ra, đứa bé đã tự nhớ đời trước của mình và nói: “Sinh tử rất khổ đau.” Do đó cha mẹ đặt tên con là Sinh Tử Khổ.

Sinh Tử Khổ dần dần khôn lớn, hễ gặp người nào cũng nói:

–Sinh tử rất khổ đau.

Tuy nhiên đối với Cha mẹ, Sư tăng hay những vị lớn tuổi có đức độ thì Sinh Tử Khổ lại rất từ tâm hiếu thuận, nói năng tươi cười, không bao giờ nói lời thô lỗ độc ác.

Một hôm, Sinh Tử Khổ cùng các bạn thân ra khỏi thành để dạo chơi, dần dần đến tinh xá Kỳ hoàn. Thấy Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời..., Sinh Tử Khổ rất vui mừng, bước đến đánh lễ dưới chân Phật rồi lui lại, ngồi sang một bên.

Lúc ấy Đức Phật liền nói pháp Tứ đế cho Sinh Tử Khổ nghe. Tâm ý được mở tỏ, Sinh Tử Khổ chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, liền trở về xin cha mẹ được xuất gia nhập đạo. Vì thương con nên cha mẹ không ngăn cản, liền dẫn con đến chỗ Phật, xin Phật cho xuất gia.

Đức Phật liền gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Sinh Tử Khổ tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, không bao lâu đã chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được trời, người tôn kính.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Sinh Tử Khổ đời trước đã làm được phước lành gì, mà nay mới sinh ra đã biết nói, nhớ được việc đời trước của mình, lại gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ.

Trong hiền kiếp này, lúc con người sống đến hai vạn tuổi, tại nước Ba-la-nại, có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp. Trong chánh pháp của Ngài, có một Sa-di hầu hạ, phụng thờ Hòa thượng. Bấy giờ trong thành có mở lễ hội lớn. Sa-di bạch với Hòa thượng:

–Hôm nay là ngày lễ hội, chúng ta nên khát thực sớm, chắc chắn sẽ được nhiều thức ăn.

Hòa thượng đáp:

–Thời gian còn sớm, chú hãy ngồi thiền.

Lần thứ hai, thứ ba Sa-di cũng bạch thầy như vậy, nhưng thầy vẫn không chịu. Sa-di sinh tâm tức giận, dùng lời ác mắng nhiếc thầy:

–Sao ông không chết đi cho rồi!

Nói xong, Sa-di liền bỏ vào thành khát thực. Khi trở về, Sa-di sám hối với thầy.

Do nghiệp duyên ấy nên trong năm trăm đời, Sinh Tử Khổ phải đọa vào địa ngục,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chịu nhiều đau khổ, cho đến ngày nay mới thoát khỏi. Do đó Sinh Tử Khổ mới nói:

–Sinh tử rất khổ đau.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, chú Sa-di mắng nhiếc thầy lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Sinh Tử Khổ vậy.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M